

Đề bài

Bằng lời của bà mẹ
Giống, em hãy kể
sáng tạo truyện

Thánh Gióng
(Văn học 6 – Tập 1).

Bài làm

Năm đó, thời Hùng Vương thứ sáu, vợ chồng tôi sống lương thiện, chỉ thú làm ăn ở làng Gióng này. Tuy tuổi đã cao, nhưng chúng tôi vẫn chưa có mụn con nào.

Một hôm ra đồng, tôi bỗng thấy một dấu chân ai to lớn dị thường. Ngạc nhiên, tôi liền đặt chân mình ướm thử vào đó, đầu gối, về nhà lại mang thai.

Hồi hộp chờ đợi mãi đến mười hai tháng sau, tôi mới sinh ra được một thằng bé, mặt mũi khôi ngô, tuấn tú. Còn gì vui mừng hơn nữa đối với vợ chồng tôi khi ấy. Nhưng chúng tôi lại lo lắng hết sức vì lên ba tuổi mà con mình vẫn nằm một chỗ chưa biết đi, đứng, cười, nói chi cả.

Bỗng một hôm, sứ giả của nhà vua về làng báo tin giặc Ân từ phương Bắc tràn sang quấy nhiễu nước ta, ai là người hiền tài hãy mau ra đánh giặc, cứu nước giúp dân. Thằng bé con tôi nghe thấy, bỗng nhiên cất được tiếng nói, bảo tôi: “Mẹ ra mời sứ giả vào đây giúp con”. Ngạc nhiên và hết sức mừng rỡ, tôi làm ngay theo ý nó. Sứ giả vào, nó bảo ngay: “Ông về tâu với đức vua đức cho ta ngựa sắt, roi sắt, áo giáp sắt để ta phá tan lũ giặc”. Nói sao hết nỗi vui mừng của tôi khi ấy. cũng từ đây, thằng bé lớn nhanh như thổi, cơm bao nhiêu ăn cũng không đủ no, áo mới mặc vào đã căng đứt chỉ. Thấy hai vợ chồng tôi lo không xuể, bà con hàng xóm đã rủ nhau gánh gạo, gánh cà đến giúp, cùng nuôi, mong cho con trai tôi ăn no chóng lớn để đánh giặc.

Bấy giờ, giặc Ân đã tràn đến núi Trâu, mọi người ai cũng hốt hoảng. Vừa lúc sứ giả đến, thằng bé nhìn thấy liền vùng dậy vươn vai trở thành một trang hiệp sĩ oai phong lẫm liệt, cao lớn phi thường. Nai nịt xong, nó cưỡi lên ngựa. Con ngựa sắt, miệng phun lửa, phi thẳng đến chỗ có giặc. Dưới làn roi sắt vun vút vùng lên của con tôi, lũ giặc chết như rạ. Giặc Ân thua to, tan vỡ, những đứa con sống sót đập lên nhau tìm đường tẩu thoát. Con tôi đuổi theo bọn chúng đến tận chân núi Sóc. Phá tan giặc rồi, con trai tôi dừng lại, cởi bỏ áo giáp, cả người lẫn ngựa bay vút lên trời để lại cho vợ chồng tôi niềm thương nhớ không nguôi.

Vua Hùng nhớ ơn người đuổi giặc đã phong cho con tôi làm Phù Đổng Thiên Vương, lại cho dân làng lập đền thờ. Từ đó, hàng năm cứ đến tháng tư, mọi người khắp nơi đổ về đây mừng ngày hội Gióng tưng bừng, nhộn nhịp.

Tôi cũng nghe nói ở vùng Gia Bình, những bụi tre đằng ngà bị lửa ngựa phun cháy xém ngày nào nên đã ngả sang màu vàng óng. Những dấu chân ngựa sắt thì tạo thành những ao hồ liên tiếp nhau. Lại cũng nghe nói có một làng bị lửa ngựa phun cháy ngày nào từ đó đã được đặt tên là làng Cháy.